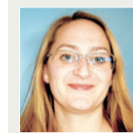

Ligestilling kræver kvoter

LOTTE CEDERSKJOLD
byrådsmedlem (S)
Århus

CAMILLA FABRICIUS
formand for
Ligestillingsudvalget
byrådsmedlem (S)
Århus

Danmark lider af udpræget berøringsangst, når det kommer til at sikre ligestilling på arbejdsmarkedet. Vi formår at få kvinder ind på arbejdsmarkedet, men ikke at få et ligeligt antal mænd og kvinder i lederstillinger. Danmark ligger i bunden i forhold til resten af EU, når det handler om andelen af kvindelige erhvervsledere. Det er ikke godt nok.

I 2010, 100-året for Kvindernes Internationale Kampdag, er der stadig kun 10 pct. af Danmarks bestyrelsesmedlemmer og 24 pct. af landets chefer, som er kvinder.

Det er brug for en ændring af den traditionelle kønsopfattelse. Dette tager mange år. På trods af at kvinder har kæmpet for lige rettigheder og muligheder i flere end 100 år, er opfattelsen endnu ikke ændret. Det er ikke nok blot at snakke om det, reel ligestilling kræver handling.

Derfor vil indførelse af kønskvotering være med til at sikre reel ligestilling. Kvoterne skal ikke eksistere for evigt, men indtil vi kan se en effekt.

Kønskvotering er ikke længe et fy-ord blandt kvinder i Europa. Det ses tværtimod som det eneste redskab, der kan nedbryde muren til den økonomiske magt, som stadig har svært ved at give plads til kvindelige ledere.

Kvinder er ikke mindre kompetente end mænd, så kvindelige ledere betyder ikke automatisk mindre kvalificerede ledere. At påstå dette er en hån mod kvinder. Kvoter skaber derimod en basis for forandring. Det handler ikke om enten eller, men om både og.

Man har allerede kvoter i EU, f.eks. i dele af foreningslivet i Danmark og i elselskaber. Her vælger man kvoter forklædt som geografiskfordeling, altså en sikring af forskellige synspunkter og forskellige udgangspunkter.

Det er i høj grad kvinder, som får en lang videregående uddannelse. Vi skal udnytte vores veluddannede, og kun ved at få flere kvinder i lederstillinger opnår vi en optimal udnyttelse af potentialet. Kvalifikationerne er der, det handler bare om at åbne øjnene og udnytte det.

Noget tyder på, at køn også er en kvalifikation. Dette kan man se ud fra det økonomiske overskud i virksomheder med kvinder i topledelsen. Det skaber alsidighed og innovation i såvel ledelsen som på hele arbejdspladsen. Det vil sige, at moderne ledelse med en lige repræsentation giver overskud på bundlinjen.

Danske virksomheder er ikke så moderne – endnu, så vi må hjælpe dem på vej. Vores forslag er kvoter.

Svend E. Just
Fyrrevej 1, Fredensborg

Problemet er "undervisningsministeren"

Stædigt har sammenslutningen af skolepolitikere, lærere og udvalgte forældre i årtier kæmpet for at ødelægge folkeskolen. Behovet for yderligere ammunition fik for nylig en rejselysten flåde af politikere til at drage til Kina og Singapore. Utvivlsomt velsignet af statsministeren, som har dekretet, at danske skolebørn om 10 år skal være blandt de dygtigste i verden i læsning, matematik og naturfag.

Tidligere var New Zealand det store hit, hvis man da ikke blev opstemt af det finske skolevæsen. Forlydender vil vide, at de mest reformlystne er ved at google sig ind på skolevæsenet på Fijiøerne, der skulle være udset som næste rejsemål for politikere og deres samarbejdspartnere i Danmarks Læreforening. I respekt for den hellige og almindelige globalisme kan det selvfølgelig ikke afvises, at man kan lære et og andet i Kina, Singapore, Finland og et væld af andre lande, men hvad nytter det, når Danmarks Læreforening er faste i troen på reformpædagogikkens velsignelser og lader kundskabstilægnelse være underordnet elever-

nes øjeblikkelige lyst til at lære?

I mange år hed undervisningsministeren Bertel Haarder. For tiden hedder hun Tina Nedergaard. Men det er bare af hensyn til statsrådet. Den sande undervisningsminister hedder Anders Bondo Christensen, som fra sin formandsstol i Danmarks Læreforening med usvigelig sikkerhed slår ned på selv det mindste brud på kammertonen. Verden skal blive, som den er, og være, som den var, mente i fordums dage en vestsjællandsk hjemstavnsforfatter. I årevis har denne gyldne regel været ledende for Danmarks sande undervisningsminister.

Enkelte vil stadig erindre en tid, hvor lærerne havde høj social status. Helt frem til sin død som 94-årig kunne min mor igen og igen udtrykke sin respekt for lærer Bjerregaard i den stråtekte landsbyskole. »Mit universitet,« kaldte hun den gamle rytterskole i Erritsø. Endnu i min barndom stod der respekt om lærerne. Måske var et par af dem lidt for håndfaste (også i bogstavelig forstand), men ingen

Sven Ove Gade

kunne være i tvivl om, at eleverne skulle lære noget. I deres forunderlige konservatisme, spædet med klynkeri, har formand Bondo og hans nærmeste forgængere målbevidst arbejdet på at rutsje fra højstatus til lavstatus.

Det er vanskeligt at forestille sig noget arbejde, der er vigtigere end lærergeringen. Enhver, der bare har snuset til jobbet, kender kravene. For mit eget vedkommende var to år som timelærer på et seminarium rigeligt til at sikre respekten. Hver dag skal læreren formå at udsprede begejstring og bekæmpe sin utålmodighed. I folkeskolen skal læreren ofte slås med tyranniserende forældre, som i deres van-kundighed kræver, at skolen skal klare den opdragelse, de selv for-

sømmer, samtidig med at de vanskeligt kan skjule deres manglende respekt for lærerne.

Med al respekt for Singapore og andre rejsemål, hvor kun fantasien sætter grænser, vil ethvert tilløb til ændringer af et åndeligt nedslidt skolevæsen, være formålsløst, så længe formand Bondo og hans hird formår at sabotere ændringer og fastholde medlemmerne i et jerngreb, der forhindrer muligheden for at genvinde respekten for lærergeringen.

Enhver reform af folkeskolen forudsætter dels et opgør med reformpædagogikkens udskjelset, dels flere undervisningstimer i forening med et krav om, at hovedmålet for undervisningen er kundskabstilægnelse i de grundlæggende fag. Det forudsætter vilje til at løfte lærernes sociale status og dermed tilgang af kvalificerede studerende. Men uden en væsentlig lønstigning vil det aldrig lykkes at hæve lærernes sociale status. Her og kun her har excellencen, "undervisningsminister" Anders Bondo Christensen ret.

Benedikte Kiær lyder som en SF'er

Benedikte Kiær tiltrådte som socialminister for kort tid siden. Jeg oplevede hende i begyndelsen som en borgerlig politiker, der havde selvstændige og velbegrundede meninger om tingene.

Men tv-journalister mistænkliggjorde hende hurtigt ved at stille mislighedstegn mellem, at hun nu var socialminister og forud herfor havde været medlem af tænketanken Cepos. Hvilket hun ellers burde roses for.

Forhørene tog hurtigt pusten fra ministeren, der nu er faldet til i den politiske korrektheds opførsels- og meningskodeks under eliternes triumfbuer. Dette blev understreget på forsiden af JP 28/3, hvor der refereres en sag fra Kalundborg om, at en enkeltperson koster kommunen 7,3 mio. kr. om året i pasningsomkostninger og til ikke anden nytte end at opfylde en uhen-sigtsmæssig lovgivning. Kommunen ville gerne have mulighed for at træffe mere hensigtsmæssige beslutninger på området.

Kalundborgs borgmester spørger derfor Benedikte Kiær, om hun vil se på den såkaldte servicelov, der åbenbart er fritaget for sund omgang med andres penge. Ministeren svarer uden videre: »Jeg er ikke indstillet på at ændre serviceloven. Vi skal ikke begynde at lase den voldelige psykisk syge inde eller give vedkommende noget medicin, fordi det er nemmere eller billigere for kommunerne. Og drejer det sig om økonomi, kan kommunen få refusion af nogle af udgifterne fra staten.«

Jeg erkender, at ministeren ved at tage skridt til at holde bedre styr på pengene hurtigt ville have fået den politiske korrektheds journalister på nakken og beskyldt for liberalistisk ligegyldighed over for svage mennesker. SF er dyr i drift – uden hensyntagen til skaffedyrene.

De er ikke ét kød

Debatten om vielse af to homoseksuelle eller af to lesbiske hviler i høj grad på ordene "lige-værdige" vedrørende de to køn. To mennesker af samme køn kan betragtes som lige værdige, men det er umuligt for dem at opfylde Guds nøje tilrettede plan, nemlig at forplante sig, når æg og sæd i et ægteskab bliver til ét kød, for de besidder kun enten æg eller sæd hver for sig. Politikere kan aldrig komme til at ændre Guds fastlagte planer.

Guds visdom er langt større. Adam i Edens have udtalte: »Nu er det ben af mine ben og kød af mit kød. Hun skal kaldes kvinde, for af manden er hun taget. Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver ét kød.«

Mennesker, bl.a. præster, provster, biskopper og andre åndelige ledere, kan ikke længe krybe i skjul, når politikere, homoseksuelle, lesbiske, vantro eller verdenslige mennesker vil handle imod den moralske og etiske opfattelse af, hvad et samliv betyder ifølge Guds ord.

Helmuth Lundsteen
pens. overlærer
Seestgårdsvej 48, Kolding

Midtjysk motorvej virker ikke

Den nye transportminister Hans Christian Schmidt har nu fremlagt et forslag til en midtjysk motorvej, der skal forbindes med en ren bilbro over Lillebælt syd for Kolding.

Jeg har været i kontakt med Transportministeriet og Danmarks Naturfredningsforening. Ingen i ministeriet har endnu undersøgt fredningsforholdene i Lillebælt. Debatten foregår i blinde. Det er ikke et demokrati værdigt.

På forsiden af JP kunne man pludselig læse, at der nu er politisk flertal for en midtjysk motorvej, der skal aflaste trafikken på den østjyske motorvej, hvor der opstår trafikpropper ved Vejle Fjord og Lillebælt.

Men Niras-rapporten, som Transportministeriet fremlagde 15/3, viser, at en midtjysk motorvej kun kan skaffe 8.000-10.000 biler i døgnet væk fra den østjyske motorvej. Det svarer til fire-fem års vækst.

Der vil være meget mere idé i at lave en broforbindelse med plads til biler og hurtigtog mellem Juelsminde og Bogense. Så kunne afstanden mellem Horsens og Odense reduceres fra 100 km til 60 km.

Og vi kunne få hurtigtog. Over en halv time hurtigere end nu. Imellem landets tre største byer: Århus, Odense og København. Det er der meget mere perspektiv i end en ren bilbro syd for Kolding. En bro, der skal føres tværs igennem det største naturreservat mellem Fyn og Jylland. Det er strækningen mellem Odense og Århus, der er på vej til at blive overfyldt. Og det er her, problemet skal løses.

Bjørn Bennike
formand for Fredningskomiteen Lillebælt
Lillegade 2, Ejby

Uretfærdige forsikringer

Der er nu omkring en million ansatte med sundhedsforsikringer. Ni af 10 betales af arbejdsgiverne, og Skat accepterer betalingen som et skattefrit frynsegode. For de ansatte var den gennemsnitlige årlige præmie i 2008 kun 1.120 kr. pga. gruppefordele. For ikke-ansatte er den årlige præmie i år steget til 3.370 kr. hos et af de største forsikringsselskaber, uden skattefradragmulighed. Hertil kommer, at privatforsikrede – altså ikke-ansatte – over 55 år slet ikke kan tegne forsikringen. Det er naturligvis fuldstændig uretfærdigt og bør hurtigst muligt laves om.

Men hvilket parti vil gå ind for det? Der må kunne hentes mange stemmer, også fra de firmaforsikrede, som i dag nærmer sig de 65 år og så finder ud af, at deres forsikring ikke længere dækker. De vil helt sikkert savne at kunne få hjælp ligeså hurtigt som nu. Og så er det som bekendt først, efter at man er blevet 65, at mange af ska-

vankerne fra et langt, hårdt arbejdsliv begynder at melde sig.

Hvis ingen partier nu – efter mange års forgæves forsøg – kan få det offentlige sundhedssystem til at virke tilfredsstillende, må man i det mindste give os, der ikke er firmaforsikrede eller ikke har råd til en privatbetalt forsikring, ret til igennem egen læge at søge behandling i et andet EU-land med godtgørelse efter danske takster.

Hermed vil man kunne bidrage til en væsentlig nedbringelse af ventetiderne for dem, der ikke ønsker at søge behandling i udlandet.

Steen V. Skånstrøm
Krogholmgårdsvej 17, Vedbæk

Klæder skaber afstand

I tv's Debatten med Clement Kjersgaard forleden var der spørgsmål til den måske kommende statsminister Helle Thorning-Schmidt. Blandt spørgsmårene var to unge kvinder iført løse, heldækkende kjoler og tørklæder, og de gav udtryk for undren over, at HTS ikke bryder sig om tørklæderne. De ønsker ikke at klæde sig anderledes og opfatter det som diskrimination, når påklædningen kan være en hindring for deres erhvervs-mæssige ønsker.

Men hvis et medlem af Hells Angels gerne vil arbejde i f.eks. Danske Bank, er hans udgangspunkt jo ikke, at Danske Bank skal acceptere hans påklædning – rygmærke og det hele – ellers er banken racistisk. I stedet vil han overveje, om det at skulle gå på arbejde iført hvid skjorte, jakkesæt og slips er en høj pris for, at han kan arbejde med det, han brænder for.

På samme måde bør indvandrerkvinder, der vælger at gå klædt i heldækkende kjole og tørklæde (=et fremmed lands nationaldragt), overveje, om ikke det er valget af tøj, der lægger hindringer i vejen for deres fremtidsmuligheder og ikke danskere med en negativ holdning til fremmede.

Caroline Brøbech Kofahl
Drejøgade 26 E, 402, København Ø